

lig at komme til en klar Opfattelse af, hvorledes Lovforslaget egentlig skal forstås. Jeg tror saaledes, at Enhver, der navnlig vil gjennemlæse § 5, vil give mig Ret i, at det ikke er let at opfatte Forslagets rette Mening. Dette er jo imidlertid forsaavidt noget mindre Væsentligt, og jeg skal derfor ikke bvale videre derved. Særlig maa jeg dog omtale § 3, der handler om Beskattningen af Selskaber, Stiftelser og andre juridiske Personer. Det forekommer mig, at man i denne Paragraph har glemt, at Selskaber, Stiftelser og de saakaldte andre juridiske Personer slet ikke kunne siges at være skattepligtige som Personer efter den almindeligste nu gjældende kommunale Lovgivning. Der tales imidlertid i Paragraphen, som om det Modsatte var Tilfældet, idet der siges: „Selskaber, Stiftelser, som beskattes til Kommunen af disse Indtægter“, og i 2det Stykke: „Beskattes de til Kommunen“, eller blive de ikke beskattede“. ansettes deres Bidrag efter den hele Indtægt.“ Der gaas her ud fra en Forudsætning, som jeg tror ikke er rigtig. Men dertil kommer, at naar der er Tale om Stiftelser, opstaar der egentlig 2 Spørgsmaal, som jeg tror, man maa holde skarpt ude fra hinanden, forat Sagen kan komme til at staa nogenlunde klar. Det første Spørgsmaal er det, om og hvorvidt det er rigtig at lade Selskaber, Stiftelser og de saakaldte andre juridiske Personer betragtes som selvstændige Personer, der som saadanne sættes i Skat. Og det andet Spørgsmaal er, naar det første Spørgsmaal er besvaret paa den ene eller den anden Maade, hvorledes man saa overfor saadanne Selskaber vil bringe det nye Princip, som man vil føre ind i Lovgivningen ifølge Lovforslagets § 1, til Anvendelse, forsaavidt de have faste Eiendomme, af hvilke de drage en Del af deres Indtægt. Det er, tror jeg, ikke ganske rigtig, saaledes som man hidtil har været tilbøielig til at besvare det første Spørgsmaal. Det er efter min Mening forkert at opstille Stiftelser, Selskaber og de saakaldte andre juridiske Personer som særegne Skatteobjekter. Jeg veed ikke, om jeg tør gaa ud fra, at man er kommen til en noget anden Opfattelse af dette Spørgsmaal end tidligere, naar man tager Hensyn til den sidste

udkomne Lov om extraordinær Skat af 2den Juli 1870, idet det nemlig i dens § 4 hedder, hvilket efter min Opfattelse er rigtig, at Aktieselskaber, Interessentskaber, Firmaer, Stiftelser og deslige blive med Hensyn til Ansættelsen til Indkomsskat at regne som selvstændige Personer, forsaavidt Indtægten tilflyder dert interesserede Personer, der ere bosatte her i Landet, eller med andre Ord, at de her omtalte Stiftelser ikke skulle ansættes til Skat som selvstændige Skatteobjekter, undtagen forsaavidt deres Indtægter tilflyde Personer, der ikke paa anden Maade rammes af Beskattning. Min Hovedindvending imod den tidligere almindelige Opfattelse, at deslige Instituter uden videre skulle beskattes, er nemlig den, at man, gaar man ikke er meget forsigtig, let kommer til at beskattede de samme Personer 2 Gange af den samme Indtægt, hvilket ikke er rigtig. Dernæst forekommer det mig, at naar man overhovedet gaar ind paa dette Spørgsmaal, maa man noget skarpere, end man hidtil har været tilbøielig til at gjøre, skjelne mellem den høist forskjellige Karakter, som de her omtalte Selskaber, Stiftelser og andre juridiske Personer have. Jeg veed ikke, om det overhovedet er Meningen, at disse Ord: „Selskaber, Stiftelser og andre juridiske Personer“ skulle forstås saaledes, at man derved kun figter til de Selskaber og Stiftelser, som kunne benævnes juridiske Personer, eller om det er Meningen, at „a andre juridiske Personer“ kun skal referere sig til „Stiftelser“. Det lader jeg nu staa hen. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at der imellem Firmaer og Aktieselskaber, navngivne og unavngivne Aktieselskaber, Stiftelser og deslige Institutioner er en overordentlig stor Forskjel. Der er stor Forskjel mellem et Firma, der bestaar f. Ex. af to navngivne, solidarisk ansvarlige Interessenter, og et unavngivent Aktieselskab, hvor de enkelte Personer saa at sige forsvinde. Der er stor Forskjel mellem saadanne Interessentskaber og Stiftelser, for at nævne et Exempel, et Lehn, der til enhver Tid har sin enkelte levende Repræsentant, der for sin Person kommer til at skatte af hele den Indtægt, der falder af Lehnet. Disse Ting maa efter min Mening klæres, naar man for Alvor vil